

ÎNCHEIERE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco împotriva lui Anatolie Culicov cu privire la rezoluțiunea tranzacției de împăcare și repunerea părților în situația anterioară încheierii tranzacției,

împotriva deciziei din 04 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „Parșe-Tutun”, s-a casat hotărârea din 20 septembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, fiind pronunțată o nouă hotărâre prin care s-a încetat procesul în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco împotriva lui Anatolie Culicov cu privire la rezoluțiunea tranzacției de împăcare și repunerea părților în situația anterioară încheierii tranzacției,

c o n s t a t ă :

La 14 februarie 2017, SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Anatolie Culicov cu privire la rezoluțiunea tranzacției de împăcare și repunerea părților în situația anterioară încheierii tranzacției.

În motivarea acțiunii, reclamantii au susținut că prin încheierea din 28 aprilie 2015 a Judecătoriei Orhei, a fost confirmată tranzacția de împăcare încheiată între SRL „Parșe-Tutun”, Vladislav Șevcenco și Anatolie Culicov, prin care SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au recunoscut acțiunea și s-au obligat să achite suma de 6 402 668 de lei, convertită în valută străină.

SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au menționat că s-au obligat să achite toate cheltuielile de executare suportate de executorul judecătoresc Vlad Zaporojan, în mărime de 3% din suma restituită conform graficiului.

Reclamantii au opinat că la rîndul său Anatolie Culicov, s-a obligat ca imediat după confirmarea de către instanța de judecată a tranzacției de împăcare, v-a înainta executorului judecătoresc cerere cu privire la rechemarea tuturor măsurilor de

asigurare aplicată față de SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco prin încheierea din 01 aprilie 2015.

Totodată, reclamantul SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au relatat că imediat după confirmarea tranzacției de împăcare de către instanța de judecată au achitat integral toate cheltuielile de executare în sumă de 210 000 de lei. La fel, conform graficului de achitare au început să achite datoria în sumă de 330 000 dolari SUA.

Reclamantul au invocat că își executau obligațiile asumate față de Anatolie Culicov în proporție de 100 %. Însă, Anatolie Culicov nu a rechemat toate măsurile de asigurare aplicabile față de reclamant, fiind obligat să depună cerere de rechemare prin încheierea din 28 aprilie 2015.

În mod corespunzător, reclamantul au considerat că Anatolie Culicov nu și-a onorat obligațiile asumate prin tranzacția de împăcare, confirmată prin încheierea din 28 aprilie 2015, fapt ce atestă că tranzacția încheiată nu poate să existe, din motiv că una din părți nu își respectă obligația și duce la desființarea retroactivă a tranzacției de împăcare, cu repunerea părților în situația existentă anterior încheierii ei.

Din aceste motive, SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au solicitat rezoluțiunea tranzacției de împăcare din 28 aprilie 2015, cu repunerea părților în situația existentă anterior încheierii ei.

Prin hotărârea din 20 septembrie 2017 a Judecătorei Orhei, acțiunea formulată de SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco a fost respinsă ca neîntemeiată (vol.I, f.d. 89, 92-94).

Împotriva acestui act judecătoresc, SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au declarat apel (vol. I, f.d. 91, 96-97).

Prin încheierea din 18 aprilie 2018 a Curții e Apel Chișinău, s-a restituit cererea de apel depusă de Vladislav Șevcenco, reprezentat de avocatul Mariana Kușnir, ca fiind depusă de o persoană care nu este în drept să o depună. S-a admis cererea de scutire depusă de SRL „Parșe-Tutun” și s-a primit în procedură cererea de apel depusă de SRL „Parșe-Tutun”, reprezentat de avocatul Mariana Kușnir, fiind fixată ședința de judecată pentru 06 iunie 2018, ora 12:00.

Ședința judiciară din 06 iunie 2018 a fost amânată la solicitarea avocatului SRL „Parșe-Tutun” Elena Gargaun, pentru a lua cunoștință cu materialele dosarului, pentru 04 iulie 2018 (vol.I, f.d. 235-235).

În cadrul ședinței de judecată din 04 iulie 2018, administratorul SRL „Parșe-Tutun”, Vladislav Șevcenco cît și avocatul Elena Gargaun nu au fost prezenți, solicitând amânarea ședinței. Însă, instanța de apel a respins cererea de amânare și a dispus examinarea cauzei în fond (vol. I, f.d. 237, 242-243).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 04 iulie 2018, a admis apelul formulat de SRL „Parșe-Tutun”, a casat hotărârea din 20 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, fiind pronunțată o nouă hotărâre sub formă de încheiere, prin care a încetat procesul civil, din motiv că cauza nu urmează a fi examinată în procedură civilă (vol.I, f.d. 244, 245-249).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat tranzacția de împăcare confirmată prin încheierea din 28 aprilie 2015 a Judecătorei Orhei, nu poate servi ca obiect a unei cereri de chemare în judecată și nu urmează a fi examinată în procedură civilă.

La 13 iulie 2018, decizia integrală a instanței de apel a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată” la compartimentul „Curtea de Apel Chișinău”, „Hotărârile instanței”. Totodată, la 25 iulie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia actului judecătoresc respectiv (vol.I, f.d. 250).

La 17 noiembrie 2018, SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au declarat recurs împotriva deciziei din 04 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu transmiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenții au afirmat că li sa îngădit dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, deoarece instanța de apel nu a examinat cauza în fond, nu s-a expus asupra încălcării drepturilor și obligațiilor acestora, dar a încetat procesul pe motive formale.

La 17 decembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs lui Anatolie Culicoy, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f.d. 57).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată prin prisma garanțiilor fundamentale caracteristice unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. În mod particular, dreptul de acces la justiție constituie un element inerent al articolului sus – citat (a se vedea *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 04 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă. În aceeași ordine de idei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiectul abilitat cu dreptul de a depune recurs.

Cu privire la termenul de declarare a unei cereri de recurs, completul de judecată învederează că acesta se verifică din oficiu în baza argumentelor părților și materialelor aflate în posesia instanței de judecată raportate la circumstanțele cauzei, privite în întregime. În plus, se va supune analizei dacă restricția temporală nu reduce substanța dreptului sus – citat, și, în special, dacă ea urmărește un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, parag. 40, *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, parag. 37, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34).

Totodată, testul de proporționalitate efectuat de instanță se fundamentează pe următoarele criterii: (i) modalitatea aleasă de instanța de apel pentru a expedia actul judecătoresc; (ii) intervalul de timp scurs de la comunicarea deciziei definitive până la depunerea recursului; (iii) comportamentul recurentului și dacă acesta a fost asistat de un avocat și (iv) existența unor motive pentru a prelungi termenul de atac împotriva unei hotărâri judecătorești definitive.

Recurenții SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au susținut că au luat cunoștință cu decizia instanței de apel la 17 septembrie 2018. Însă, copia plicului pentru a confirma faptul dat, nu a fost prezentat.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, fără îndoială, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Tricard*, ibidem, parag. 29, *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, parag. 16, *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

Instanța de recurs este convinsă că intervalul de timp de 2 luni este unul rezonabil și suficient de lung pentru a afla conținutul deciziei contestate și pentru a alege modalitatea de apărare a propriilor interese și, după caz, de a se consulta cu un avocat (a se vedea *Lekic vs Slovenia (Marea Cameră)*, 11 decembrie 2018, parag. 102).

Referitor la sintagma „de la data comunicării”, completul de judecată opinează că aceasta trebuie raportată, în primul rând, la articolul 100 alin. (1) din Codul de procedură civilă potrivit căruia legislatorul a prevăzut mai multe metode de expediere a unui act de procedură. În al doilea rând, articolul 389 alin. (6) din aceeași lege nu specifică modul de transmitere a deciziei integrale, dar obligă instanța de apel de a remite părților actul judecătoresc în termen de 5 zile de la semnare, fie prin intermediul poștei simple, poștei electronice sau prin altă modalitate, care ar confirma primirea acestuia. Totuși o normă trebuie interpretată în sensul în care permite aplicarea ei, și nu în sensul în care se exclude folosirea ei (a se vedea hotărârea nr. 2 din 20 ianuarie 2015 a Curții Constituționale, parag. 118 sau hotărârea nr. 34 din 13 decembrie 2016 a Curții Constituționale, parag. 99).

Astfel, la 13 iulie 2018, Curtea de Apel Chișinău a publicat decizia sa pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”, iar, la 25 iulie 2018, a expediat-o participanților la proces (vol. I, f.d. 250). Informații cu privire la recepționarea scrisorii nu au fost anexate la materialele cauzei.

În ceea ce privește plasarea hotărârilor judecătorești pe pagina web sus - menționată, instanța de recurs precizează că această modalitate este prevăzută expres în punctele 10 - 12 din Regulamentul privind modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, aprobat prin hotărârea nr. 658/30 din 10 octombrie 2017 a Consiliului Superior al Magistraturii. Potrivit acestor puncte, toate hotărârile judecătorești și ale Curților de Apel se publică pe portalul național al instanțelor de judecată după introducerea acestora în Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor (P.I.G.D). Hotărârile Curții Supreme de Justiție se publică pe pagina sa web după ce este parcursă aceeași etapă. Așadar, textul hotărârii judecătorești se publică pe pagina web într-un format care asigură protejarea informațiilor de distrugerea sau modificarea acestora.

Regulamentul respectiv a intrat în vigoare la 24 noiembrie 2017 și a fost mediatizat pe larg datorită reintroducerii posibilității justițiabililor de a căuta hotărârea judecătorească după numele părților pe dosar.

Previzibilitatea pentru părți a aplicării acestui mijloc de comunicare a unui act judecătoresc rezultă din practica constantă a instanțelor judecătorești de a le publica pe pagina web din anii 2010 – 2011, odată cu implementarea P.I.G.D. La fel, punctele 15 - 16 din Regulamentul sus – citat obligă asistenții judiciari să publice actele de dispoziție, iar judecătorii verifică acest proces, în mod sistematic. Posibilitatea de a lua cunoștință cu hotărârile judecătorești publicate pe pagina web a instanțelor judecătorești este gratuită și anonimă și nu presupune nici o formă de înregistrare. De altfel, un atare procedeu de a aduce la cunoștință hotărârile judecătorești a fost completată prin [Legea nr.17 din 5 aprilie 2018](#) și aplicată din 1 iunie 2018. Or, după modificări, articolul 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă prevede că decizia integrală se întocmește în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.

Totuși instanța de recurs evidențiază că orice risc de eșec tehnic în transmiterea documentelor prin această metodă, care este demonstrată, ar trebui să fie suportată de autoritatea care a efectuat acțiuni de acest gen. În esență, conform punctului 17 din Regulament de mai sus, hotărârile judecătorești, pronunțate de curțile de apel, sunt transferate din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor pe portalul unic al instanțelor de judecată, în regim real.

Sub acest aspect, completul de judecată constată că nu există dubii cu privire la veridicitatea informației prezentate mai sus, și anume, că, la 13 iulie 2018, decizia a fost plasată pe pagina web sus – citată. Cauza dată poate fi găsită și accesată pe www.cac.instante.justice.md, în rubrica „Agenda ședințelor” și „Hotărârile instanței”, după numărul electronic al dosarului sau denumirea acestuia „SRL Parșe-Tutun sau Culicov Antolie”. În egală măsură, la 25 iulie 2018, instanța de apel a expediat copia de pe actul său, ceea ce permite de a conchide că actul de dispoziție judecătoresc exista în formă integrală și putea fi obținut, în baza unor acțiuni concrete, de către recurenți.

Pe cale de consecință, Colegiul judiciar notează că autoritatea judecătorească a respectat legislația procedurală prin trimiterea notificărilor la domiciliul și sediul recurenților și prin publicarea deciziei pe pagina web. Cu toate acestea, în lipsa confirmării de recepționare a deciziei integrale, instanța de recurs va analiza dacă

această omisiune poate fi acoperită de celelalte trei criterii caracteristice testului de proporționalitate.

Referitor la doilea criteriu, Ct.E.D.O. a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea *Pononyay vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, parag. 41, *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, parag. 47).

În aceste condiții, completul de judecată stabilește că intervalul de timp luat în considerare de instanța de recurs, care a fost necesar pentru SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco să declare recurs, a constituit 3 luni și 17 zile. Perioada respectivă a fost calculată, în principal, de la 30 iulie 2018, având în vedere prevederile capitolului IV, pct. 75 din hotărârea de Guvern nr. 1457 din 30 decembrie 2016 pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale, care stipulează că trimiterile poștale sosite în oficiile poștale de destinație se distribuie destinatarului la domiciliu (la parterul sediului persoanei juridice) conform adresei sau se înmânează la ghișeul oficiului poștal în aceeași zi, dar nu mai târziu de a doua zi de la sosire, iar în opinia instanței recurenții urmau să monitorizeze procesul dat.

Respectiv, instanța de recurs observă că marja de prelungire a perioadei pentru o cale de atac nu este nelimitată, iar termenul de mai sus este destul de lung, ceea ce a implicat obligativitatea recurenților de a furniza probe în conformitate cu prevederile art. 118, alin. (1) din Codul de procedură civilă, care prevede că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Mai mult, deși recurenții au susținut că au primit decizia contestată 17 septembrie 2018, totuși nu au demonstrat momentul primirii efective a deciziei din speță. Dincolo de cele relatate, nu este clar de ce nu a fost furnizat niciun înscris pentru a demonstra alegația data (a se vedea *Nicolae Popa*, ibidem, parag. 21). Chiar și în așa caz, în absența unor probe fiabile, completul de judecată nu înțelege pasivitatea recurenților de la 17 septembrie 2018 (data primirii deciziei, indicată de recurenți în cerere de recurs) și până la 17 noiembrie 2018. Este evident că ei au așteptat ultima zi din termenul indicat, pentru a formula o cale de atac. Or, în cauza [Bakowska vs Polonia](#) (12 ianuarie 2010, parag. 52 - 55), s-a statuat că reclamantul și-a prezentat o cerere de asistență juridică, pentru a formula un recurs, aproape peste trei săptămâni după ce i-a fost comunicată decizia. Așadar, nu s-a demonstrat că această întârziere fusese justificată de circumstanțe speciale pentru care acesta nu putea fi tras la răspundere, prin respingerea tardivă a cererii, sau că nu ar fi putut cunoaște termenul în care trebuia să facă obiectul unei căi de atac prezentat instanței. Pe cale de consecință, având în vedere întârzierea cu care reclamantul și-a exercitat dreptul procedural, Curtea Europeană a considerat că el nu a dat dovadă de diligență pe care ar trebui să o aștepte în mod obișnuit o parte în procedurile civile (a se vedea suplimentar *Preto și alții vs Italia*, 8 decembrie 1983, parag. 33 sau *Smyk vs Polonia*, 28 iulie 2009, parag. 63).

Completul de judecată observă că recurenții au fost reprezentați de avocatul Mariana Kușnir în cadrul procedurilor judiciare pe baza mandatului seria MA nr. 0884763 din 22 mai 2017 (vol. I, f.d. 2), ulterior de avocatul Alexandru Moldovanu în baza mandatului seria MA nr. 0938436 din 20 septembrie 2017 (vol. I, f.d. 66) și în final de avocatul Elena Gargaun, împuternicită în baza mandatului seria MA 1157513

din 06 iunie 2018 (vol. I, f.d. 157). Prin urmare, potrivit procesului-verbal al ședinței judiciare din 06 iunie 2018, recurenții cât și avocatul Elena Gargaun au fost prezenți la ședința de judecată, fiind amînată la cererea avocatului. Însă, în cadrul ședinței de judecată din 04 iulie 2018 (data pronunțării dispozitivului deciziei instanței de apel) atât recurenții, cât și avocatul acestora nu sau prezentat (vol. I, f.d. 242-243). Așadar, avocații au fost în măsură să prevadă, în mod exact, o asemenea succesiune de acțiuni din partea autorității judecătorești și să cunoască că toate hotărârile judecătorești, cu excepțiile prevăzute de Regulamentul sus – citat, sunt publicate pe portalul instanțelor de judecată.

Din această perspectivă, instanța de judecată califică alegația recurenților, ca fiind declarativă, fără suport probant și avînd în vedere că nu există o copie a plicului cu ștamplia oficiului poștal despre recepționarea deciziei instanței de apel, constituie o încercare a acestora de a motiva omiterea termenului de prescripție și de a masca inacțiunea lor.

În aceeași ordine de idei, completul de judecată subliniază că recurenții nu au susținut că nu au fost conștienți de cerința de 2 luni pentru depunerea unei cereri de recurs. De fapt, deși recurenții nu au fost obligați să depună vreo cerere de obținere a copiei deciziei, ei trebuiau să-și asume responsabilitatea pentru consecințele deciziei lor de a se informa despre soarta dosarului.

Astfel, prezentarea cererii de recurs, dactilografiate la computer și semnate personal de administratorul SRL „Parșe-Tutun” Vladislav Șevcenco și de Vladislav Șevcenco ca persoană fizică, denotă că a avut posibilitatea legală de a avea acces la un dispozitiv, care i-ar permite să navigheze pe pagina web a instanțelor judecătorești. Aceștea nu au invocat o situație personală complicată sau dificilă care ar reprezenta factori extraordinari, ce ar putea afecta depunerea recursului (a se vedea, în schimb, Marc Brauer, *ibidem*, parag. 43).

Prin urmare, deși instanța de apel nu dispune de o confirmare semnată de administratorul SRL „Parșe-Tutun” Vladislav Șevcenco sau de Vladislav Șevcenco ca persoană fizică referitor la primirea deciziei contestate, totuși drepturile procedurale sunt însoțite de obligații procedurale (a se vedea *Zubac vs Croația (M.C.)*, 5 aprilie 2018, parag. 93). Completul de judecată ar dori, de asemenea, să sublinieze că părțile din litigiu trebuie să depună un anumit efort în ceea ce privește respectarea etapelor procedurale referitoare la cazul lor. Astfel, instanța de recurs notează că instanța ierarhic inferioară a publicat în mod eficient decizia contestată la 13 iulie 2018 și a expediat-o la 25 iulie 2018, iar lipsa unor acțiuni concrete de a afla soarta dosarului, demonstrează că recurenții nu au depus suficientă diligență într-un timp rezonabil pentru a afla despre decizia contestată (a se vedea cauză similară *Karakutsya vs Ucraina*, 16 februarie 2017, parag. 60 – 61). Instanța de judecată este de părere că nerespectarea termenului de avansare a unui recurs a fost cauzat în întregime de comportamentul recurentului, fiind încălcate obligațiile procedurale din articolul 56 alin. (3) și articolul 61 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Erorile procedurale ar fi putut fi evitate de la bun început și, ținând cont că acestea sunt, în principal, imputabile pentru recurent, consecințele negative îi revin lui (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 121).

Cu privire la ultimul aspect, completul de judecată învederează că, în hotărârile *Popov vs Moldova* (nr. 2) (6 decembrie 2005, parag. 53), *Melnic vs Moldova* (14 noiembrie 2006, parag 40 și 41), *Dacia S.R.L. vs Moldova* (18 martie 2008, parag.

77) sau Nichifor vs Moldova (20 septembrie 2016, parag. 29 – 32), s-a constatat că, prin neaducerea vreunui motiv pentru prelungirea termenului de depunere a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile intimatului la un proces echitabil.

Pe baza celor prezentate și determinate supra, recurenții nu au furnizat nicio explicație plauzibilă în fața instanței de recurs despre motivul pentru care au așteptat până la 17 noiembrie 2018 să depună o cerere de recurs împotriva unei decizii despre care a putut afla, în mod rezonabil și obiectiv, din 13 iulie 2018 (a se vedea Seal vs Regatul Unit 7 decembrie 2010, parag. 82, și Wyssenbach vs Elveția, 22 octombrie 2013, parag. 39 - 40). Pe cale de consecință, instanța de judecată constată că SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco au declarat recurs în afara termenului de 2 luni prevăzut în articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În atare situație și în conformitate cu articolul 433 lit. b) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la articolul 434.

Având în vedere considerațiile de mai sus, completul de judecată observă că esența dreptului de acces al recurentului nu a fost afectată și că restricția în cauză este justificată și se întemeiază pe articolul 434 din Codul de procedură civilă, care este formulat clar și previzibil. La fel, limitarea respectivă urmărește un scop legitim și este proporțională, fiind bazată pe criterii bine definite și transpuse la circumstanțele concrete din speță. Mai mult, testul de proporționalitate a permis stabilirea unui echilibru între interesul general al securității juridice și dreptul la un proces echitabil a tuturor părților implicate în prezentul proces judiciar. Din raționamentele date, se decide în mod unanim că recursul avansat de SRL „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco este depus peste termen și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. b) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Parșe-Tutun” și Vladislav Șevcenco.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan